

Konfirmandforberedelse

7. og sidste lektion:

Tro og livsforståelse

Det liv, som vi lever, har sine faser. Vi taler om barndom, ungdom, voksenliv og alderdom. Vi markerer de forskellige faser af livet med nogle ritualer omkring dåb, konfirmation, bryllup og begravelse. Man kalder dem *overgangsritualer*.

Med disse ritualer tilkendegiver man også, at livet er risikabelt. Når som helst kan der ske noget, som man ikke er herre over. Der skal ikke mere end et *tilfælde* til, for at hele livet bliver slået ud af kurs og måske endda bliver taget fra os.

Når vi holder konfirmation, hedder det i rituallet:

Den almægtige Gud, vor Herres Jesu Kristi far, som i den hellige dåb har antaget dig til sit barn og gjort dig til arving til det evige liv, han fastholde sig i din dåbs nåde, han give dig bestandighed i troen din sjæl til salighed!

At tro er ét og det samme som at tro, at livet bliver sandt på den måde.

Det vigtigste ord er ordet *fastholde*. Rituallet er på én gang en bøn og et tilsagn om, at Gud trods al tilfældighed vil fastholde os i det liv, som vi er døbt til at leve. Det er ikke noget tilfældigt liv. Det er et bestemt liv, for det er et liv, der har fået korset som sit fortegn – det vil sige, at det har fået *tilgivelsen* som fortegn. Det er den måde, vi som kristne mennesker forstår vort liv på.

Der er andre måder at forstå livet på. Der er nogle, der har sat gengældelsen (hævnen) som fortegn for deres liv. Andre mener, at deres liv går ud på at more sig eller at få mest muligt ud af det. Der er mange måder at forstå sit liv på.

Men som kristne mennesker er det altså tilgivelsen, der er sat som fortegn for det liv, vi lever. Det betyder, at vi i det liv, vi lever med andre mennesker, har den opfattelse, at tillid er bedre en mistillid, at barmhjertighed er bedre en ubarmhjertighed, at kærlighed er bedre end had, og at fællesskab er bedre end at være sig selv nok. Disse ting peger det det, der er meningen med vores liv.

Det kan godt være, at det i det praktiske liv er svært at leve op til denne opfattelse. Måske opdager vi, at det er klogt at have mistillid en gang imellem. Det kan være, at man kommer til det resultat, at man ikke kan have barmhjertighed med alle mennesker, og at der er nogle mennesker, som man

umuligt kan have kærlighed til. Men stadigvæk vil tilliden og barmhjertigheden og kærligheden være rigtigere end det modsatte. Anderledes kan vi ikke tænke, når vi tænker på, at vi er blevet døbt under korsets tegn, hvilket vil sige, at vi har fået tilgivelsen som fortegn for det liv, vi lever.

Sådan som Gud ved Jesu ord har tilgivet os, sådan skal vi også tilgive hinanden. Det er det, der er meningen med os, uanset hvor tilfældigt livet former sig.

Kristendommen er ikke en håndbog i, hvordan vi i enhver situation skal leve, og hvordan vi skal gøre. Det er vor eget ansvar at finde ud af det. På den måde skal vi selv stå til regnskab for det liv, som vi lever. Men fordi vi er kristne mennesker ved vi, at livet går ud på kærlighed, tilgivelse og tillid.

Men hvordan kærligheden, tilgivelsen og tilliden bliver virkelig i det liv, vi lever, afhænger af, *hvem* vi er, *hvor* vi er, og *hvad* vi er. Samtidig med at vi finder ud af det, finder vi også ud af, hvad vi skal gøre. Det er det, vi har fået vores dømmekraft til.

Ingen har sagt, at det er let at være menneske. Man bliver nok nødt til at øve sig på det hele livet. Man må nok også indstille sig på, at man heller ikke bliver færdig med at øve sig. Men så er det nok det, der er meningen med livet – altså at man øver sig på det. Det kan i alle fald ikke være meningen, at man opgiver at øve sig på det.

Som de siges i den sang, der er aftrykt tidligere i dette hefte, "Jeg elsker den brogede verden:

*Kamp må der til, skal livet gro,
ej kamp blot for dagligt brød,
men kamp for frihed i liv og tro,
thi evig stilstand er død.*

Jeg ønsker jer en god kamp!

Kærlig hilsen

Kresten Drejergaard

